

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Complectitur Incarnationis & Infantiae Iesv Christi Domini
Nostri, vsque ad eius Baptismum

Puente, Luis de la

Coloniae, 1613

Med. 5. De tempore, quod elegit Deus ad executionem Incarnationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54647](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54647)

Incarnationem suam acceleraret, nulla habita-
ratione, quod mundus eo beneficio ad eum indi-
gnus esset. O Virgineque orationis efficacitatem!
Exulto o Domina mea, tanti te fieri apud Deum,
ut moras cum rumpere, & suum tandem Ad-
uentum accelerare cogas. Ora, quaeso te; ut ad
me visitandum festinare dignetur: & quod tali
eius conspectu dignus inueniar, ora Spiritum
diuinum, feruentia ut mihi desideria inspiret.
Amen.

MEDITATIO V.

DE TEMPORE, QUOD
Deus elegit, ad annuntiandum, &
executioni mandandum In-
carnationis Myste-
rium.

RIA tempora potuit Deus D. Tho. 3. p.
ad exequendum Incarnatio 9. 1. 4. 5.
nis Decretum eligere; Primum
in ipso mundi initio, mox sci-
licet post Ada peccatum; Se-
cundum, in medio durationis
eius: quod Habacuc a mediū a Habac. 3.

annorum appellat: Tertium ad eius finem. Sed 2.
diuina sapientia, primo illo tempore hoc myste-
rium (quod peccatum tunc recens admisit remedium
erat) promisit secundo illud est executum: quod de-
inceps, ad tertium usque, copiosos ex eo proce-
dentes fructus colligeret: ordinem hunc in bo-

I I. Part. Medit.

E

NUM

num nostrum statuens, ob causas in punctu subi-
jciendis perpendendas.

PUNCTUM I.

D. Tho. 2. 2.

q. 2. a. 7.

ex illo Gen.

3.

ipsa conte-
ret caput
suum.

PERPENDINGVM ergo primum: Deum
Dominum nostrum, statim atq; Adamus
& Eva in peccatum sunt prolapsi, hoc In-
carnationis suæ Mysterium in remediũ & re-
parationem illius peccati, poenarumq; quas
propter illud commeriti fuerant, eis reuelaf-
se: quò suæ charitatis ac misericordiæ in ho-
mines magnitudinem manifestaret.

HAEC autem statim apparuit in eo, quòd
cum ipse, tanquam iudex, ab Adamo & Eva, in-
obedienciæ ratione exacturus accederet; mor-
tisque sententiam, quam sua culpâ incurris-
sent, promulgaret; simul se misericordem pa-
trem ostenderit: promittens, non solum pro
illis se hominem suscepturum; sed mortem et-
iam, quò illos à morte liberaret, subiturum.
Hac promissione volens, eos, fide tanti Salva-
toris munitos, de venia à misericordia diuina
impetranda non diffidere; sed poenitentia du-
ctos, quòd tam benignum erga se Patrem of-
fendissent, eam quærere. Cùm itaque Deus pa-
rentes nostros, & in eis eorum etiam posteros,
è paradiso terreno pelleret; simul dignatus est
eum, qui coelestes esset portas eisdem apertu-
rus, promittere: & cum poenam & maledicta
ob culpam merito inferret; auctorem coele-
stium benedictionum obtulit ex sua gratia;
cùm denique à Dæmone prostrati victiq; ia-
cerent; certos esse iubet, futurum ex illorum
post-

posteris, qui à tali tyranno eripiat, & vindicet in libertatem. O misericordiarum Pater, & totius consolationis Deus, gratias tibi ago: quòd, a *cùm iratus fueris, misericordia recordes*: & quòd cùm omnes homines propter Adamum primum, maledicti esse mereremur; Adamum secundum promiseris, per quem benediceremur. Ostende erga me Domine, hanc misericordiam, vt à maledicto (quod meis peccatis sum promeritus) ereptus, benedictionibus replear, quas filius tuus, meritis suis mihi acquisiuit. O fili Dei viui, b *Agnus ab initio mundi morti destinatus*, (ab eo enim tempore mors tua promulgata fuit, quæ ijs, qui peccauerunt vitam veram adferret) gratias tibi pro tanto beneficio ago, per illud ipsum petens, eius mihi fructum applicari: quòd à culpæ morte per te liber effectus, per te quoque gratiæ vitam obtineam. Amen.

II.

PERPENDENDA deinde est eadem infinita Dei misericordia, ex eo quod promissionem hanc, de remedio nobis adferendo, non ad multos dies, imò neque horas distulerit: nam eodem, quo Adamus peccauit, die, & errati sui illum admonuit, & adhibiturum se remedium promisit. Desiderat enim Deus vehementer, eos præcipuè, qui ob debilitatè deliquerunt, quàm citissimè ex eo statu emergere, ob ingentia, quæ ex eo illis proueniunt, mala; poenitentiaque ad Deum conuerti. Hæc omnia mihi ipsi accommodans, expendam, quoties Deus, post meum in peccatum ali-

quod lapsum, loco iustæ punitiois, Sanctis
 suis me præuenerit inspirationibus, ac veniam
 ex misericordia obtulerit. Quare plurimas
 illi debeo gratias: & merito contendam eodem
 die, quo cecidi, pœnitere ita, vt (quemadmo-
 dum Apostolus ait) *c sol non occidat super iram*
meam, aut superbiam, aut aliam quamcunque
culpam.

Ephé. 4. 26.

PUNCTVM II.

Gal. 4. 4.
*Venit pleni-
 tudo tem-
 poris.*

CONSIDERANDA SECUNDO loco
 est temporis opportunitas, quod elegit
 Deus ad decretæ Incarnationis execu-
 tionem: quò infinita eius misericordia magis
 eluceret. Ad id autem expendam ipsius mundi,
 cum ad eum subleuandum Deus venit, dispo-
 sitionem: ratiocinando per hominum, qui tunc
 in eo erāt, verba, opera, cogitata: quæ cum Dei
 cogitatis, verbis & operibus conferam. Nam

a Isai. 55. 9.

(Isaia teste) *a sicut exaltantur cæli à terris, sic*
exaltata sunt via mea à vjs vestris; & cogita-
tiones meæ à cogitationibus vestris.

I.

PRIMUM itaque, oculis in cœlum intentis,
 sanctissimamq; Trinitatem in Throno gloriæ
 suæ intuens, eius circa imminentē humani ge-
 neris reparationem, media ipsius Verbi Incar-
 natione, cogitationes decretaque expendam.

b Gen. 1. 26.

Quemadmodū enī tres diuinæ personæ ante
 Adami creationem dicebant: *b Faciamus ho-*
minem ad imaginem & similitudinem nostram.
 ita nunc: Subueniamus, inquit, homini, quem
 creauimus; nostramque in eo imaginē & simi-
 litudinem reparemus. Quam iucundē tres ipse
 diu-

diuinæ personæ consil. ū hoc instituebāt; quā
illarum quæq; libenter partes suas in rem tan-
tam conferebat! Pater filium suum mittebat
in mundum, Filius veniens humanam natu-
ram personæ diuinæ coniungebat; Spiritus S.
huic vnitioni operam suam præstabat. Gratias
tibi Trinitas sanctissima, quod tanta tua volu-
ptate de meo cogites remedio. Vtinam & ego
magna animi promptitudine ac voluptate in
ijs verser, quæ tuum concernunt obsequium.

STATIM verò, demissis in terram oculis,
ea circumspiciam, quæ tunc in mundo ita ge-
rebantur, quasi ad iniquitatum profundū per-
uenisset. Gentes enim eò vsque in sua Idolola-
tria processerant, vt seipsos tanquam Deos a-
dorari ab hominibus vellent: Iudæi hypocrisi,
auaritia, ambitione, alijsque innumerabilibus
peccatis exuberabant: Terra tota diluuiio im-
munditiarū, & obscenitatū velut submersa
iacebat: & (quod Oseas dixit) *c Maledictum, c Ose. 4. 2.*
& mendacium, & homicidium, & furtum, &
adulteriū mundauerunt, & sanguis sanguinem
tetigit. Quæ omnia Deus, cuius consp. ctum
nulla iniquitas effugere potest, *d è calo prospici-*
ciebat. Nectamen tanta iniquitatum moles,
quæ iram eius irritabat, efficere potuit, vt suū
decretum diutius differret: quin potius (vt
Habacuc dixit) *e cum iratus esset, adeò miseri-*
cordia recordatus est, vt, loco secundæ totius
mundi per Diluuiū submersionis; aut per ignē,
sicut Sodomorum, conflagrationis, misericor-
diarum inundatione totum illum operire,

II.

INTE

amorisque sui igne inflammaré voluerit; misero in eum proprio filio, qui à tantis malis ereptum, amoris igne vehementer ascenderat. O charitas infinita, cuius incendia multis fluminum innumerabiliū peccatorum aquis extinguere non potuerunt, quin apertioribus maioris amoris indicijs excrescerant: dum hoc beneficium omnium longè maximum mundo, in dies eo magis indignum se præbenti, contulisti? Gratiarum tibi, amantissime Domine, pro adeo apertis tanti amoris indicijs: per eundem tibi supplico, si ego tanquam peccator, iram tuam commeritus fuerim: ne tu, qui adeo es benignus, misericordiarum tuarum magnitudinem cohibeas.

EANDEM considerationem licebit mihi applicare, si expendam, quoties mihi id evenit, ut, cum re ipsa Deum offenderem, magnū aliquod ab eo beneficium acciperem, eò destinatum, ut plura postea maioraque conferret. Quale illud est, quod è mundi huius periculis, & rerum eius vinculis expeditus, statum Religiosum amplexus fuerim; aut simile aliud insignis donum acceperim: pro quo ingentes gratias agere teneor.

III.

HINC etiam conscendere licet, ad cogitandum, multò adhuc magis eandem divinam misericordiam elucere, in eo quod eò usque homo fieri distulerit, donec tóra ludæa ita esset ob peruersos hominum mores disposita, ut venientem ipsum non modò receptura, ut salutorem, non esset; sed tanquam seductorem, ad

mor

mortem vsq; persecutura: ex quo ipse occasio-
nem acciperet, eandē, totumq; humanum ge-
nus sua morte redimendi. O Dei sapientia in-
finita, quam es mundi sapientiæ cōtraria? quæ
de eius redemptione tunc maximè agendū iu-
dicas, cū, ad eā perficiendā, sis maiores, plura
patiendi, occasiones habitura. Quam his con-
trariæ sunt carnis meæ cogitationes, quæ quie-
tem & otium captans, cuiusuis laboris ac dif-
ficultatis in obsequio tuo, fugit occasiones,
Euanescent, quæso, hæc mearum cogitationum
ludibria, vt tuam fidelius directionem ample-
ctar, nec labores pro te vllos refugiam, qui
nullis pro me subeundis pepercisti.

PUNCTVM III.

CONSIDERANDAE etiam sunt cau-
sæ, cur Deus per tot annorū millia Ad-
uentū hunc suū distulerit: duas tamen
potissimū in cōmodum meum expendā. **PRI-**
MA fuit, quòd experientia ipsa grauissimorum
suorum scelerū discerent homines extremam,
qua tenebantur, huius Redēptoris necessitatē:
qui, q̄ tanquā medicus, nostris morbis sanādis,
è cælo veniret, eousq; venire distulit, vt, illis
quotidie crescentibus, & sese magis proidenti-
bus, ipsius medici sapientia & potentia in fini-
ta magis eluceret, qui tam grauibus diuturnis-
que morbis curandis ad eò proportionatis vte-
retur antidotis. Hac inquam causā, quòd mūdi
superbia eousq; ascēdisset, vt Dei maiestatem
sibi homines vsurparēt; voluit Deus, hominis
formā accipere, & profundissima humilitate

I.

insolentissimam curare superbiam: & cum diuitiarum cupiditas, honorum ambitio, & voluptatum auiditas maximè ferueret: tunc Deus ipse paupertatem, ignominias, doloresq; amplexus est; quò inflammata illam rerum huius mudi cupiditatem, inflammato earundem rerum contemptu extingueret. O cœlestis medice: grates tibi maximas, quòd talem aduentus tui elegeris opportunitatem, ad morbos nostros tam aptis medicamentis curandos. Aspice Domine, quanto perè creuerint vulnera mea: ne, quæso te, vitrà differas medicinam: sed fac, citius experiar magnitudinem misericordiae tuæ.

II.

SECUNDA eiusdem moræ causa fuit, quòd velit Deus dona sua, magna potissimùm, magni ab ijs fieri, quibus conferuntur; perique ac orationibus & gemitibus sollicitè quæri. Quod Patres illi, qui in Limbo detinebantur, & iusti, dum terram adhuc habitabant, toto illo tempore præstiterunt. Eadem verò huius moræ operâ, confidentiam & patientiam eorum probabat, quibus Aduentus huius facta erat re-promissio. Est enim heroica, singularisq; virtutis, confidentiam non amittere, cum, quòd promissum est, diu differtur impleri. Quapropter dicebat Habac. *si moram fecerit expecta eum, quia veniens ventet & nō tardabit.* Quasi dicere voluerit: Si iuxta cordis tui desideria moram eum facere iudicabis, confide; quia nō trahet eam vitrà prouidentiae suæ præscriptum, tuæque necessitatis exigentiam: certo enim

a Heb. 11. 13.

b Haba. 2. 3.

enim, statuo tempore, veniet; quando eius aduentus vtilior tibi & commodior erit.

HAS duas causas mihi ipsi licebit accom-
modare, si perpendam, solere Deum interdum
permittere, Electis suis diuturnas afflictiones
& ariditates: vt hac experientia intelligant,
quanteope: e indigeant ipsius visitatione, ad al-
tius iaciendum humilitatis fundamentum: vt
ipsa mora, & visitantis velut absentia, remedij
crescant desideria, in probatione fidei ac co-
fidentia: ac demum ipsum visitationis do-
num, cum venerit, magni fiat, soliciteque
custodiatur. Quare felicem me iudicans, quod
natus sim, post hoc mysterium mundo exhibi-
tum, quod gratiarum donorumque; per illud col-
latorum copiosius essem particeps; studebo vt
mea suspiria, gemitus, ac desideria in eo ver-
sarentur vt ipse Deus in cor meum per gratia
veniat; animamque totam donorum suorum
abundantia replere dignetur; vt compellatio-
nem illam c *Viri desideriorum*, qua Daniele m
Angelus compellauit, promerear; meis omni-
bus desiderijs in eius aduentum directis, qui d
desideratus gentium est cognominatus: nunquam
defatigationi ita dans locum, vt ab iis deside-
rijs vel minimum remittam, licet eius aduen-
tus diu prolongari mihi videatur: certo sciens;
nullum esse terminum, quantumuis remotum,
qui non tandem aliquando adueniat. Quod ve-
ro sollicitudo anxietasque; mea, in desiderijs ex-
citandis, maior erit: eo mora breuior appare-
bit, praemiumque erit amplius.

c Daniel. 9.
23. & 10. 11.
d Aggei 2. 8.